

OBTULIĆ (1) *vb pf*

o prawdopodobnie jasne (tak w ob-).

[*inf* obtulić.] ◊ *imp* 2 *sg* obtul.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Przykryć, okryć szczelnie: [Po thym ná otręby przykryi iákim kocem/ álbo iáką ciepłą deką obtul co nalepiey. *SienHerb* 595a.]

obtulić kogo czym: vczyń wonne podkurzenie/ á obtul ią [*białogłową*] podołkiem [...] tymże ią gorąco podkurz/ tho párzenie máćicę náciąga/ ná fluzne mieltce. *SienLek* 116v.

[*Szereg:* »zakryć i obtulić«: A ma chory włoże lec/ trzebá go ízátami ciepłymi zákryć/ y obtulić dobrze/ áby fie poćił *SienHerb* 538b (*Linde*).]

Formacje współrdzenne cf TULIĆ.